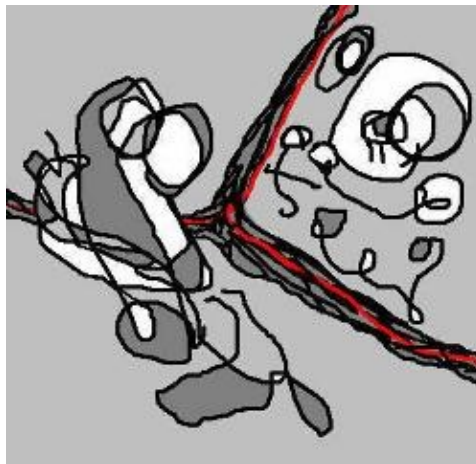

Sonfa Fason got! (deel 1)

By : Pieter de Winter

Adam and Eve were god

Published on
Booksie

[booksie.com/Pieter de Winter](http://booksie.com/Pieter%20de%20Winter)

Copyright © Pieter de Winter, 2015
Publish your writing on Booksie.com.

Sonfa Fson got! (deel 1)

sonfa fason got

"De wereld is rond"

sonfa fason et lam
(adam en eva zijn verliefd)

Zij zien elkaar met grote ogen
Hun hart staat stil en slaat een slag over
Bij de eerste woorden zijn ze betoverd
Hun lippen vinden elkaar zonder te zoeken
Er gaat een boek voor ze open...

sonfa di ame
(eva zeg dat je van me houdt)

Eva kijkt hem vragend aan
Dat weet je toch?
Dat je de ware bent
Ik hou van je, je bent mijn vent

fason di ame
(adam zeg dat je van me houdt)

Adam kijkt haar gelukkig aan
Dat weet je toch!
Jij bent de ware voor mij
Ik hou van je, je maakt me blij

di ame
(dit zegt de liefde)

Zij kijken elkaar liefkozend aan
Ze weten het
Ze weten het zeker!
Dit is echte liefde, het kan niet beter
Ze kunnen elkaar verstaan
door de taal van de liefde te spreken

di got
(dit zegt god)

Jullie begrijpen elkaar met gesloten ogen
Blijf voor altijd in elkaar geloven
Jullie toekomst is mijn laatste wens
Geef elkaar alles, wees een volwaardig mens

Sonfa Fason got! (deel 1)

di sonfa fason
(dit zeggen adam en eva)

Jij bent onze grootste macht
Jij bent alles, jij hebt de kracht
Om ons te laten zijn wie wij willen zijn
Vrij, bewust, gelukkig, maar waarom ook die pijn?

redi got
(dit antwoordt god)

Jullie lijden om te kunnen leiden
Jullie houden om te kunnen binden
Jullie zien om te kunnen geloven
Jullie zoeken om te kunnen vinden

sonfa fason libre
(adam en eva zijn vrij)

Adam en Eva in het paradijs
Ze zien een boom met een vrucht
En eten ervan
Ze zien de toekomst wordt grijs
Ze reizen door de tijd, door de mensheid
En worden heel erg wijs
Ze weten alles
Maar hoe meer ze weten, hoe meer ze vergeten
Dan komen ze terug bij de boom
En zien daar elkaar weer terug
Als ze om god vragen keert god de rug
Ze zijn alleen op de wereld
En ze weten niets meer van de vlucht
Onwetend lopen ze door het paradijs
Ze zijn gelukkig met elkaar, maar ze missen god
Dus zijn ze niet echt gelukkig, vandaar

fason pedi got
(adam vraagt god)

Waarom ben je weggegaan?
Waarom heb je ons laten staan?
Wat moeten wij zonder jou bestaan?
Hoe moet dit verder, hoe moeten wij gaan?

sonfa pedi got
(eva vraagt god)

Waar ben je gebleven?
Waarom al die regen?
Waarom al dat verdriet?
Hoe kan jij mijn god zijn als je dat niet ziet?

Sonfa Fason got! (deel 1)

got stil
(god is stil)

Ze horen niets, ze weten het niet
Maar god ziet hun leven, hun geluk en verdriet
God zou hun kunnen vergeven, maar dat doet god niet
God laat ze in leven en ziet het lijden
God leeft voort in hun liefde tot het einde der tijden
Ze zien hoop, ze zien liefde, ze zien het leven, ze zien de dood van hun geliefde
Maar hun liefde zal altijd blijven voortbestaan
Dat gaat van mens op mens, en zij staan bovenaan

mond rond
(de wereld is rond)

De liefde regeert, passie domineert
Ze weten elkaar te vinden in de taal van de liefde
De taal van god, die iedereen bij elkaar houdt
en alles bedekt met de mantel der liefde
Zij zijn afhankelijk, zij kunnen niet zonder
Maar god is afstandelijk en wil geen gedonder
Dus zullen ze het alleen moeten opknappen
God leeft in hun voort en zij doen voor god het woord
Wij zijn het verleden, wij zijn de toekomst
De eeuwige cyclus van het leven
Wij houden van elkaar, wij houden van de mens
Wij geloven in elkaar, precies zoals je zei, zoals jouw laatste wens

Toelichting:

Adam en Eva waren god

De vrouwenkerk

19 sep 2008, 14:39

Ik geloof dat god net zo goed een vrouw als een man kan zijn. Ik hou van vrouwen dus als ik van god hou dan heb ik liever dat het een vrouw is. Maar in de bijbel staat god altijd beschreven als een man, dat heeft er toe geleid dat mannen alle belangrijke religieuze posities innemen. Dat vind ik oneerlijk. Vrouwen moeten ook hoge religieuze posities kunnen bereiken. Daarom stel ik een vrouwelijke paus voor.

Maar dat niet alleen, ik wil dat vrouwen net als mannen op alle religieuze posities de macht kunnen krijgen. Dat heeft tot het uiteindelijke voorstel geleid de vrouwenkerk.

De vrouwenkerk is bedoelt voor mannen en vrouwen.

De vrouwenkerk is gebaseerd op het geloof dat Adam&Eva god waren en hun nageslacht dus ook, volgens dit geloof is god de liefde tussen twee mensen, en de ultieme uiting daarvan is gemeenschap. god komt tot

Sonfa Fason got! (deel 1)

leven/manifeesteert zich bij een relatie tussen twee individuen die om elkaar geven in goede en slechte tijden, elkaar kunnen vergeven, begrijpen, overtuigen, accepteren, etc.

Ik zeg dat Adam en Eva god waren met een aantal redenen:

Ten 1e: Gelijke behandeling van mannen en vrouwen, niet dat god perse een man is en dus de mannen het geloof mogen verkondigen en de vrouwen niet, ik ben bijv. voor een vrouwelijke paus, imam, rabbijn, etc.

Ten 2e: Vind ik dat je het beste af bent door in jezelf te geloven en met de verklaring dat adam en eva god waren betekent dat dat god in jezelf zit.

Ten 3e: Adam en Eva is de ultieme uiting van god, god zit in alles, maar niet alles kan voor zichzelf beslissen, adam en eva konden dat wel, zij hadden de ultieme vrijheid te kunnen kiezen.

de meeste mensen zijn gewoon hetero en kunnen een heel goed voorbeeld stellen aan de menselijkheid en goddelijkheid van adam en eva, dus ook het nageslacht van hun. daarbij stel ik dat adam/adam of eva/eva relaties ook goddelijke relaties zijn, naast het feit dat ze zichzelf niet kunnen voortplanten, keur ik dat dus niet af, de ultieme vrijheid te kunnen kiezen, staat hoog in het vaandel bij mij.

is getekend:

oidipiet

humantheïsme

23 sep 2008, 18:48

uit mijn geloof; Adam en Eva waren god
volgt dat wij mensen allemaal goden zijn,
ik noem deze stroming het humantheïsme.

de mens is god

10 nieuwe geboden

25 sep 2008, 20:51

geloof in jezelf
vertrouw op jezelf
hou van je zelf
koester vriendschappen
hou van je eega als geen ander
luister goed naar elkaar
gebruik elkaar ten goede
weet wat er mag
weet wat er kan
weet wat er moet

De spiegel

1 okt 2008, 13:45

ik trip en ik flip
want ik weet het
en ik wou dat ik het nooit geweten had
ik en jij en iedereen om ons heen
alles heeft het
maar wij zijn het
ik wil het niet zeggen
ik wil het niet weerleggen
ik neem iedereen in de zeik
een kleine minderheid geeft me gelijk
omdat ze net zo denken als ik
opzoek naar de liefde van je leven
om je eigen gezondheid en geest geven
geloof in jezelf
daar ben je het beste mee af
ik kijk in de spiegel
en ik zie wat ik geloof
ik denk dan aan jou
de vrouw die ik vertrouwd
dat geeft me rust
dat maakt me bewust
zijn om te worden
zoals het bedoeld was
staan wij weer helemaal waterpas
respect en vrijheid
ik voor jou
jij voor mij
ik kijk mezelf nog eens goed aan
het paradijs verdwijnt in mijn ogen
toch voel ik me opgelucht
dat ik er even was
ik koester het gevoel dat het me bracht
god werkt op mysterieuze manieren
dat had ik niet verwacht
ik geloof wat zij zegt
zij noemde me zomaar echt
en voor ik het wist
was mijn hart weer terecht
kreeg het een plaats
een nieuwe baas
om van je te houden
is om je vast te houden
van binnen
brand de liefde
van buiten
straal ik het uit
ik doe het licht uit
ik zie niks meer
alleen nog maar mijn geliefde

Kijk eens in de spiegel

14 okt 2008, 15:49

Ik weet nog goed dat ik 5 jaar geleden boos op mijn ex was -omdat het uit was- en ik uit woede riep (en later schreef): God bestaat niet! Adam en Eva waren god! Sindsdien, geloof ik alleen nog maar wat ik echt zie, dat is in feite alleen me eigen spiegelbeeld en mijn huidige partner.

Het geheim wie/wat/waar god is, ligt in mensen zelf. Adam en Eva waren god, dus wij zijn allemaal zonen en dochters van god. Dit leidt tot de conclusie dat mensen goddelijk moeten zijn. Ten opzichte van het christelijke geloof is het verschil: bediende van god zijn of zelf god zijn, het is wie je op de eerste plaats zet, of jezelf of god. Ik wil daarbij opmerken dat het geloof is: Adam en Eva waren god, dus zowel ik (als Adam) en mijn partner (als Eva) (her-)leven nu samen als god. Ik zet haar op de eerste plaats, zij zet mij op de eerste plaats. Wij dienen elkaar. Samen zitten wij op de troon.

Ik heb nooit een band met Jesus gehad, ik vertrouw op mezelf, en ik geef mezelf antwoord op vragen die ik heb, god is als een stem/gevoel die mij zegt wat goed of fout is, dat is eigenlijk heel zwart-wit, maar zo is het gewoon, ik vind zelf dat ik daar over kan oordelen, een mening kan vormen en aan kan geven waarom ik dat vind. Ik begrijp dat lang niet iedereen zo denkt/is en dat voor hun het woord van Jesus als een gids in de duisternis kan werken, en dat vind ik allemaal prima, maar waar ik een probleem mee heb is dat je de verantwoordelijkheid verlegt naar iets wat boven je staat terwijl je gewoon een eigen verantwoordelijkheid hebt voor je daden, om nog maar niet te spreken over de hypocriete onge-«mancipeerde houding van het huidige geloof waar geen vrouw het heilige woord mag verspreiden, want o jee, stel dat er iets gepredikt werd door een vrouw wat de duivel zou helpen, ik kan het me niet voorstellen maar goed, ik vind het belachelijk, in de huidige tijd, met emancipatie, women on top, en geen enkele vrouw die het heilige woord mag verkondigen, wat is het toch nog steeds een verschrikkelijke mannenwereld.

Voor een vrouwen'kerk' zou het waarschijnlijk beter zijn als een vrouw (Jesua) had opgestaan en had gezegd: God is mijn moeder, en ik ben de dochter van god. Misschien dat dan dingen voor vrouwen zouden veranderen. Maar zou dat niet een echte splitsing tussen mannen en vrouwen zijn? Ik stel voor dat de bijbel eerst in termen van Zij, Haar Heiligheid, Heilige Moeder, Jesua en haar apostelen, enz., enz. wordt herschreven. Misschien dat er dan een echte (christelijke) vrouwenkerk te voorschijn zou komen.

Het is echter mijn sterke geloofsovertuiging dat mannen en vrouwen beter af zijn door te geloven dat Adam en Eva god waren dan te geloven dat Jesua of Jesus god was.

Een mensenkerk zou het beste zijn, en in de loop van de tijd zou dat moeten gebeuren. Maar, aangezien wij in een tijd leven waar het voor vrouwen niet toegestaan is om een mening te hebben in welke godsdienst dan ook, dacht ik dat het het beste zou zijn eerst een vrouwenkerk te verkondigen. Ik geef toe dat ik een ruk naar links gegeven heb, omdat ik boos ben over de onrechtvaardigheid en de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen in de moderne wereld. Enkel omdat Jesus een man was en hij zei dat god zijn vader was. En kijk naar de gevolgen, een enge mannenwereld die anderen tot de extreemste dingen aanzet. Ik wil niet dat dat weer gaat gebeuren, daarom heb ik de vrouwenkerk gebaseerd op het geloof dat Adam en Eva god waren. Na verloop van tijd, hoop ik dat de term vrouwenkerk onnodig zou worden, en dat het alleen maar kerk genoemd wordt.

Voorlopig zijn er nog geen gebedshuizen om massaal dit geloof te beleven. Toch heb ik al volgelingen (humantheïsten) gevonden, met hun heb ik afgesproken om af en toe in de spiegel te kijken en aan jezelf en je partner te denken. Dat is hoe 'ons' gebed er uit ziet. Zelf kijk ik wel een paar keer per dag in de spiegel en het

Sonfa Fason got! (deel 1)

geeft me gewoon rust, innerlijke rust, om vrede met mezelf te hebben, en dat werkt dan ook uit op je omgeving, je merkt dat gewoon, er ontstaat balans.

De lieve dief

14 jan 2009, 22:40

Er bestaat iemand die door iedereen geliefd is, maar diegene heeft een slechte eigenschap, want die steelt je hart...

Eerst is alles leuk en gezellig, maar dan begin je opeens dingen te missen. Dat maakt je wanhopig en kwaad. Je wilt je beste vriend niet beschuldigen, maar het is toch de enige mogelijkheid dat die het gedaan heeft. De lieve dief steelt dingen die je niet kan missen en nodig hebt. Maar, omdat je zoveel om die vriend geeft kan je eigenlijk niet heel erg kwaad worden en diegene gaan haten. Dus, je gaat er alleen maar meer van houden.

Dan voel je de pijn als diegene er niet meer is en met die dingen er vandoor is gegaan. Je mist die dingen en je vriend, die eigenlijk geen vriend is, maar een dief. Een echte dief. Hart gestolen. Je wilt die lieve dief vergeven en tegelijkertijd haten. Maar hoe meer je die lieve dief gaat haten, hoe meer je er van gaat houden. Haat-liefde, wat ooit als vriendschap bedoeld was, voelt nu als echte pijn en is eigenlijk niet gezond. Je wilt wraak nemen op die lieve dief, of je wilt meer (en meer)?

Dan neem je genoeg met minder en accepteer je het verlies. Je gaat verder met je leven en probeert te vergeven. Laat het los, er zijn belangrijkere dingen in het leven dan die dingen, zoals je hart en je echte vrienden. En die lieve dief, die zal altijd een plek in mijn hart en geweten houden. Ik kan zonder die lieve dief, ik kan zonder...

Dan ben je wijzer, en begrijp je dat die dingen jou bezaten, en dat jij die lieve dief wou bezitten. Nu laat je het los.

Je ziet het zand tussen je vuisten weglopen en laat uiteindelijk los. Je voelt het zand nog aan je hand, maar als het leven verder gaat. Vergeet je dat ook weer. Los, los, los...

Als je ergens van houdt laat het dan los (voordat het jou gaat bezitten). Als diegene echt van je houdt komt die weer terug. Ik weet zeker dat stelen niets met liefde te maken heeft, maar toch gebeurt het op de meest onverwachte momenten. En juist dan doet het pijn. Daarom, lieve dief kan jij nog zoveel van mij stelen en nog zo kwaad maken, je kan mijn hart nooit stelen en daarmee ook mijn vrienden niet. Dat weet je diep van binnen en dat zit je dwars, en dus steel je meer (en meer), maar zonder succes. Totdat iemand zo kwaad wordt op jou dat diegene zichzelf wel op jou wreekt en jij bestolen wordt en de pijn en het verlies voelt wat ik voel. Ik zal het niet zijn, want mij doe je geen pijn meer. Maar mijn vrienden misschien wel, of misschien iemand die wij helemaal niet kennen, maar dat het gebeurd weet ik zeker.

Dan bedaard het gevoel en blijf ik koel. Ik had je niet mogen bedreigen, maar zo kan ik wel de woede van mij afschrijven. Jij zal nooit mijn hart krijgen, omdat je niet te vertrouwen bent. Lieve dief, hoe lief je ook bent, je steelt en dat is gemeen. Jij zal nooit meer die liefde, die vriendschap, dat vertrouwen voelen, want je steelt. En je speelt met gevoelens. Dat is niet eerlijk en voelt verkeerd.

Dan keer ik terug naar mijn hart en zie ik jouw lachende gezicht voor mij. Was het nog maar zo vertrouwd, was het nog maar zoals toen. Maar nee, jij zat fout, jij ging over de grens. En nu kunnen wij niet meer terug. Ik geef het toe die dingen bezitten mij en jij bezit mij. Ook al heb je gestolen. Je zit in mijn hart, misschien niet zoals het hoort, maar je zit er wel. Haat en liefde ligt vaak dicht bij elkaar. En dan kies ik toch voor liefde. Dus, lieve dief: Je komt er weer mee weg. Ik kan je vergeven. dat is voor mij een zegen. Maar of jij gered

Sonfa Fason got! (deel 1)

wordt van je falende kwalen? Ik weet het niet. Ik hoop dat je de volgende keer als je wat steelt eens terug denkt aan deze tekst en het terug legt voordat het te laat is. Sterkte, schat. Je zit in mijn hart. Het is aan jou de keuze: Of blijven stelen of een nieuwe start. Dit is geen spel, dit is geen grap. Want, die lieve dief, dat ben ik zelf en dat ben jij. Het gaat om jouw keuze, jouw pad. Verleg je grenzen en vergeef jezelf in je hart.

De engel

1 apr 2009, 13:30

Stel je eens voor dat er een andere wereld is, een andere planeet, een soort hemel, waar engelen leven. Stel je eens voor dat die engelen in die andere wereld ons lot bepalen en dat hun manier van leven bepalend is voor de kwaliteit van leven die wij mensen hier op aarde hebben. Stel je eens voor dat die engelen in gedachte met ons kunnen praten en raad kunnen geven, dat zij ons als het ware besturen als marionetten aan een pop (bij wijze van spreken), zij bepalen onze emoties, of we verliefd worden of niet, of we iemand vertrouwen of niet, etc, etc.

Dit is allemaal maar een gedachte natuurlijk, maar als je het nu eens omdraait en je jezelf voorstelt dat jij die engel bent in deze wereld en dat jij het lot van mij bepaald in een andere wereld als een marionetten aan een pop (bij wijze van spreken). Dan zou dat betekenen dat jij mijn god bent. De waarheid ligt misschien wel in het midden. Jij bent voor mij een engel en je hebt wel degelijk invloed op mij, maar ik ben ook voor jou een engel en ik heb wel degelijk invloed op jou.

We leven allemaal in een andere belevingswereld, maar toch allemaal in de zelfde wereld. Engelen bestaan niet, maar mensen kunnen wel als engelen voor elkaar zorgen, om elkaar geven, en van elkaar houden, zoals de goden het bedoeld zouden hebben. (Zoals je hart het zou zeggen.)

Dit verhaal is geheel in lijn met mijn geloof dat Adam en Eva god waren, en is bedoeld om jou een nieuwe manier van denken te geven en een andere kijk op het leven te geven waar je misschien later nog heel wat aan zult hebben.

Het heeft mij persoonlijk in ieder geval een beetje meer verantwoordelijkheidsgevoel en rust gegeven, met de gedachte dat ik gewoon naar mijn hart moet luisteren om gelukkig te zijn.

Op weg

25 apr 2009, 00:01

Op weg naar huis kwam ik haar tegen. Ik wist haar naam nog en zei haar gedag. Ze moest dezelfde kant op, dus we fietsten samen naar de stad. Ze vroeg me hoe het met me ging en wat ik nu deed. Ik was dit soort gesprekjes wel gewend, maar deze keer was het speciaal, omdat het zoveel jaar na dato was, spontaan en onbevangen, en bovendien ik vond haar nog steeds bestwel leuk. Ik vertelde wat over mezelf wat ik nu doe en wat er met me gebeurd is na de opname, maar al snel kwam het onderwerp op de liefde. Ze vroeg me of ik relaties gehad had en of ik nog wel eens verliefd was. Ik vertelde haar eerlijk dat ik sinds mijn ziekte geen relaties meer gehad heb en ik loog dat er niet een iemand speciaal in mijn leven is. Ik heb wel vriendinnen en daar ben ik soms bestwel een beetje verliefd op, maar het is nooit meer zo sterk dat ik er alles voor over zou hebben, zoals vroeger. Zij reageerde nuchter door te zeggen dat je tegenwoordig internetrelaties kan aangaan. Maar ik reageerde geïrriteerd met de opmerking dat ik daar geen ruimte voor heb en dat ik dat allemaal niet zo serieus neem. Ik kom liever iemand in het normale leven tegen, want ik denk dat ik met zo iemand wel de ruimte heb om er serieus mee om te gaan.

Sonfa Fason got! (deel 1)

We fietsten verder en bij het stoplicht stonden we stil. Nog steeds heftig in gesprek, kijk ik haar opeens recht in haar gezicht aan alsof ik haar wou zoenen, maar ze had me net verteld dat haar grote liefde van vroeger weer terug bij haar is, die stond opeens weer voor de deur. Net toen ze er niet meer in geloofde, was het er opeens weer. Ik heb haar niet meer aangekeken, maar ik wist wel weer hoe ze eruit zag, op basis van die ene blik bij het stoplicht.

In de stad aangekomen wisten we dat onze wegen zich weer zouden gaan scheiden, we fietsten nog zo lang mogelijk samen, maar de afslag kwam toch echt en we namen weer afscheid van elkaar. Ze wenste me nog een leuke nieuwe liefde toe en fietste door. Ze was weer weg tot een ondefinieerbare volgende keer, dat ik haar weer tegen kom.

Nu zit ik thuis en denk ik aan al die vragen die ze me stelden, die allemaal over mij gingen, waar ik allemaal antwoorden op had en die ik nu al weer bijna vergeten ben. Ik weet nog dat het er op neer kwam dat ik bang ben om me aan iemand te binden en dat ik me speciaal wil voelen. Ik geef mijn vriendinnen nauwelijks aandacht of ik jaag ze weg als een van hen te dicht bij komt. Niet heel erg direct, maar ik laat haar toch merken dat ik me niet gemakkelijk voel. Terwijl ik eigenlijk zou willen dat ze weer eens bij me langs komt, gewoon thee drinken en praten over van alles en nog wat. Maar dat gebeurde niet en dus gebeurd er ook niets met die vriendschap en ontstaat er ook geen relatie.

Op de afdeling was ik helemaal gek van haar en toen kon ik ook al heel goed met haar praten. Maar toen was ik zo achterdochtig en gefrustreerd dat ik alles compleet verkeerd interpreteerde. Nu kijk ik toch heel anders naar haar, ik vind haar nog steeds leuk en lief, maar ze zal altijd verpleegkundige blijven en niet een echte vriendin zoals ik die in mijn gewone leven heb ontmoet. Eigenlijk geldt dat voor alle patiënten en verplegend personeel, ik zal ze altijd een beetje discrimineren omdat ik ze in die rol heb leren kennen en niet anders kan behandelen. Een medepatiënt is een medepatiënt en een verpleegster is een verpleegster. Ik kan daar wel vriendschap of liefde voor voelen, maar ik weet dat ze hun eigen leven hebben naast die van de psychiatrie. Daarom heb ik haar ook verteld dat ik een beetje verder ben gaan kijken en een beetje buiten het wereldje van de psychiatrie probeer te blijven.

Toch zal ik nooit meer zonder de psychiatrie kunnen, ze hebben me opgeknapt, opgelapt en opgepept om weer met volle moed het leven te gemoed te gaan en er toch nog wat van te maken ondanks mijn ziekte.

Toen ik nog ziek was werd ik op iedereen verliefd, ik liep de hele dag met een stijve pik rond en dacht dat de psychiater viagra en syprexa in mijn eten deed. Viagra voor een stijve lul en syprexa voor de psychoses in mijn hoofd, het zou als een kunstmatige hemel voor me zijn als dat waar was geweest. Maar in de werkelijkheid was ik gewoon ziek en raakte zelfs mijn lichaam van slag door een overvloed aan prikkels en impulsen. Want die kreeg je wel op een gesloten afdeling met allemaal jonge verpleegsters en medepatiënten. Daar werd ik helemaal gek van. Als ik terug lees wat ik toen allemaal voor onzin heb geschreven, dan schaam ik me diep. Totdat de medicatie ging werken en ik weer wat zinnigs op papier kreeg. Dat zijn dingen waar ik dan weer trots op ben.

Tijdens mijn psychoses schreef ik al gedichten, maar de meeste waren kwalitatief uiterst teleurstellend en zullen het daglicht ook niet gaan halen. Toch is er een bijzonder gedicht bij waar ik mijzelf even over wil uitlaten. Het gaat om het gedicht "Ik hou van jou" wat ik geschreven heb tijdens mijn opname. Het is bedoeld voor een van de verpleegsters die daar werkt. Ze is al jaren betrokken bij mij, maar blijft altijd een beetje op de achtergrond. Ik schreef net dat een verpleegster altijd een verpleegster zal blijven, maar voor haar wil ik heel graag een uitzondering maken, omdat ik na al die jaren nog steeds zielsveel van haar houd. Ze is als het licht in de duisternis, de hoop die teruggekeerd is, een geestelijke verbintenis. Ik ben voortdurend bij haar in gedachte en ik zie haar maar heel zelden. Eigenlijk alleen als ik een rede heb om me te melden of iets van me te laten horen. Ik weet dat ze een relatie heeft of heeft gehad en dat er tijdens mijn opname niet genoeg ruimte

Sonfa Fason got! (deel 1)

is geweest om iets te beginnen. Maar nu ik die andere verpleegster weer tegen kwam en me herinner hoe fijn we het hadden toen je nog fulltime voor me zorgde, dan besef ik me dat er misschien altijd wel ruimte is geweest, maar dat ik het gewoon niet gezien heb. En inmiddels heb ik je al veel te lang laten wachten om jou echt voor mij te kunnen winnen. Zoals ik ook tegen die andere verpleegster zei, als je een meisje te lang laat wachten blijven ze ook niet bij je.

Toch zal ik haar nooit vergeten, en het diep van binnen ook niet opgeven. Als ik ooit de kans krijg om haar in haar eigen leven te ontmoeten zonder vriend, afspraak, verplichting, of andere afleiding in de buurt, dan zou ik er met volle overgave voor gaan en haar duidelijk maken dat ik al jaren verliefd op haar ben. Maar tot nu toe is dat er niet van gekomen. Ik heb haar slechts dat gedicht laten lezen toen ze een keertje buiten stond te roken en erbij gezegd dat ik het geschreven heb toen zij op de afdeling werkte. Ze heeft alleen gezegd dat ze het heel erg mooi vond en ze is na haar sigaret weer naar binnen gegaan, omdat haar schoonouders op haar zaten te wachten. Begrijp je hoe pijnlijk dat allemaal is, dat ik niet eens eerlijk tegen haar kon zeggen dat het voor haar bedoeld was en dat zij nadat ik mijn hart schijnheilig aan haar heb blootgelegd weer vrolijk aan tafel gaat zitten bij haar andere leven. Het geeft niet, ik kan er tegen, ik hou van haar, en dat ze het gelezen heeft is voor mij al een zegen. Ooit komt ze er wel achter, hoe ik me echt voor haar voel. Voorlopig zal ik verder moeten, misschien met een leuke nieuwe liefde, je weet maar nooit. Als ik maar dat stomme gevoel uit kon zetten en me gewoon kon overgeven aan een serieuze kandidate. Dan zou het leven een stuk makkelijker zijn.

De droom

29 apr 2009, 21:24

Ik droomde over een wereld waar ik koning was. Waar ik alle regels en wetten zelf mocht schrijven en herschrijven, precies zoals ik dat wou. Ik vulde elke lek in het systeem aan met nieuwe regels en wetten, waar niemand zich tegen kon verzetten. Zo gauw het geschreven was, stond het vast en kon er niets meer aan veranderd worden. Het gelde dan voor iedereen, ook als er een fout in zat, maar dat kan gebeuren als je de wereld wil besturen heel alleen. Dan maak je fouten en vergeet je soms deen of geen. Daarom luisterde ik naar alle lijntjes van alle mensen om mij heen. Ik pikte de signalen op en probeerde mijn fouten te herstellen. Maar de taak was zo zwaar dat ik mijn eigen leven begon te kwellen. Ik werd helemaal gek en was eigenlijk heel erg alleen. Boven op de top van de berg met uiteindelijk niemand om mij heen. Die droom werd een nachtmerrie. En ik kreeg herrie met alle mensen om mij heen. Ik was niet meer te houden en had een hart van steen. Uiteindelijk werd ik bruut wakker geschud met een injectie vol anti-psychotica, die mij bevrijdde van mijn wanen, psychoses en paranoia. Nu leef ik ergens onderaan die berg en heb ik weer gewoon mensen om mij heen. Ik droom niet meer over die waan en heb nu mijn eigen bestaan. Die droom is voorbij. Ook al heb ik een ziekte, ik ben niet meer alleen. Ik droom gewoon weer over de liefde net zoals iedereen.

Het grijze pad

2 mei 2009, 13:12

Ik loop over een pad. Ik zie de steentjes wit en zwart. In de bomen langs dat pad hangen vruchten die ik kan plukken. Als ik een vrucht eet worden de steentjes van het pad een beetje meer zwart. Maar de vruchten zijn zo lekker dat ik door en door eet totdat het pad zwart geworden is. Plotseling kom ik jou op dat pad tegen, ik geef je een zoen, en het pad wordt weer een beetje meer wit. We lopen samen over het pad en je zegt me dat ik geen vruchten meer mag eten, omdat het pad wit moet blijven. Toch, blijf ik naar die vruchten verlangen. Dus, iedere keer als je het niet ziet, eet ik er toch van. Naarmate we verder en verder lopen, wordt het pad steeds een beetje grijzer en grijzer. Zelfs zo grijs dat je het door hebt dat ik weer van de vruchten gegeten hebt en dat je me wilt verlaten. Ik ga door het lint en alle steentjes op het pad worden zwart. Verdrietig en alleen

Sonfa Fason got! (deel 1)

loop ik over het pad. Ik eet geen vruchten meer, want die smaken nergens meer naar met een gebroken hart. Ik loop, en ik loop, en ik loop, totdat ik jou weer tegen kom, en je me wijst op de kleur van het pad. Ik zie dat het weer grijs is en dat ik weer liefde voel in mijn hart. Samen lopen we verder en we eten allebei van de vruchten langs het pad. Maar niet meer zoveel als vroeger, want dan zou het pad zwart maken en dat doet pijn in ons hart.

Bang-bang

7 mei 2009, 15:26

Ik ben bang dat ik je belaag, ik ben er zo bang voor, ik ben al bang om tegen je te praten als er een stilte valt, dan denk ik dat ik mezelf aan je opdring door iets te zeggen. Dus, het meeste wat ik denk en voel beland slechts op papier, dat spreek ik niet tegen je uit, en kan je alleen op de computer of in mijn papieren hier zien.

Ik denk dat ik een aantal jaren getraumatiseerd ben met de angst dat jij jezelf belaagd zou voelen door mij als ik iets schreef of zei. Ik weet best wel van mezelf dat ik diepgang heb en treffende dingen kan zeggen, dus het verbaast me dan ook niet als je iets van me gelezen of gehoord heb dat je dat niet meer vergeet. En misschien neem je me dat wel kwalijk en misschien wil je eigenlijk niets meer met mij te maken hebben om wat ik je gezegd of geschreven heb. Ik kan dat allemaal begrijpen, misschien zou ik mijn teksten voor mezelf moeten houden en mij niet zo bloot moeten geven op het internet. Maar voor mij is het een podium waar ik mijn verhaal kan doen, een uitlaatklep die me laat zijn wie ik wil zijn, ik wil mijn verhalen, dromen, gedichten aan iedereen laten zien, omdat ik er trots op ben en omdat ik er zelf door geraakt ben, en jou er ook mee wil raken. Beschouw sommige stukken maar als een modern dagboek met wat creatieve uitlatingen erin die je mooi zou kunnen vinden. Waar het mij omgaat is dat ik gewaardeerd word om wat ik doe en dat ik van deze stomme, stomme angst af kom. En al schrijvende gaat me dat lukken.

Waarom ben ik zo bang dat ik je belaag? Omdat ik in mijn studietijd ooit eens iemand belaagd heb toen ik nog psychotisch was. Ik dacht toen dat mijn brieven zoveel aandacht zouden trekken dat ze wel voor me zou vallen, maar het leidde uiteindelijk tot een rechtszaak en bij nader onderzoek tot opname en verplichting tot het nemen van medicatie.

Inmiddels ben ik al een aantal jaartjes verder en schrijf ik weer net zoveel als in de tijd dat ik psychotisch was, enige verschil is dat er nu wel zinnige dingen op papier komen, die te relativiseren en te begrijpen zijn. Toch schrijf ik iedere keer als ik me weer verliefd voel een gedicht in plaats van op een normale manier de liefde te bedrijven zoals gewone mensen dat doen. Die gedichten houd ik voor mezelf, ik draag ze hooguit wel eens voor aan wat vrienden en vriendinnen, maar ik zal er niet bij zeggen voor wie het bedoeld is of met welke gedachte ik de woorden op papier heb gekregen. Het blijft dus altijd gissen.

Nu weet ik dat als ik die gedichten niet persoonlijk aan je opstuur dat ik ook niet beschuldigd kan worden van belaging. Er kunnen ook andere redenen zijn waarom je iemand beschuldigd van belaging, omdat die de hele dag om je huis loopt of je continu belt terwijl je dat niet wil.

In mij geval ging het dus om 10 brieven die geschreven had, die ik niet had mogen opsturen en al helemaal niet zelf in de brievenbus had mogen gooien met stickertjes met vlinders erop. Dat kwam allemaal erg beangstigend over omdat zij de klokken nooit had horen luiden voor mij en dus absoluut niet gediend was van al die brieven. Maar ja, ik zat toen toch echt in een psychose en had niet door dat ik te ver was gegaan. Dus, moest de politie ingrijpen om mij als het ware wakker te schudden dat ik verkeerd bezig was geweest.

Sinds die eerste confrontatie met de politie heb ik die enorme angst ontwikkeld dat ik zo ontzettend bang ben dat ik je belaag. Daarom ben ik ook helemaal fobisch voor dat woord, net zoals het woord "stalken", daar kan

Sonfa Fason got! (deel 1)

ik ook helemaal van flippen. Als iemand het er ã¼berhaupt over heeft, al is het een grapje, dan voel ik me al aangesproken of aangevallen, terwijl het dan niet eens serieus bedoeld is, voel ik me toch bedreigd.

Tegenwoordig krijg ik braaf elke twee weken een prik die voorkomt dat ik weer psychotisch wordt. Maar ondanks die medicatie, heb ik sterk het gevoel dat ik andere mensen kan horen denken, het voel als ze over me praten, en weet wat ze denken als ze iets anders zeggen of schrijven. Wat ik bedoel te zeggen, er zit nog steeds iets in mij wat niet helemaal normaal is.

Die medicatie houdt me wel stabiel en voorkomt dat ik buiten de realiteit kom te staan en mezelf zou gaan verwaarlozen, maar het kan de aard van het beestje niet stoppen. En ik ben heel erg bang voor mijn aard, want ik ben bang dat ik een eiser, een krijger, een baas ben en dat ik jou ontzettend in je vrijheid beperk. Omdat ik geloof in "geestelijke lijntjes" die mensen met elkaar hebben, en als jij iets met mij hebt om wat ik geschreven of gezegd heb dan gaat zo'n lijntje niet meer weg en blijf je met elkaar verbonden door alles heen. Misschien ben je het jezelf niet altijd bewust, maar je staat er toch vaak genoeg bij stil dat je eigenlijk wel weet.

Ik voel heel veel liefde om mij heen, en dat moet natuurlijk goed zijn, maar waar komt al die liefde dan vandaan en waarom ben ik niet bij mijn geliefde? Ergens klopt dat niet, maar ja, zo gaat het wel vaker met stalkers en de onbeantwoorde liefde, die kunnen zich helemaal in de zevende hemel voelen, terwijl er ergens anders een vrouw doodongelukkig en alleen thuis zit, omdat ze haar huis niet meer uitdurft en bang is mij tegen te komen. Ik weet niet of dat nu zo is. Het enige wat ik weet is dat ik sinds ik medicatie krijg vrouwen niet meer ongevraagd lastig val, laat staan dat ik ze ongevraagd bel of bij ze op bezoek ga. Het enige wat ik doe is schrijven over hoe ik me voel en wat ik mee maak. Dat stuur ik niet persoonlijk naar je op en deel ik alleen met mijn vrienden en vriendinnen, omdat ik hun wel vertrouw en jou niet. Maar dat zal wel meer met mijn eigen zelfvertrouwen te maken hebben.

Met mijn geschiedenis van belaging durf ik en wil ik niet meer persoonlijk naar je schrijven. Als je echt van me houdt dan weet je me te vinden en kan je altijd aan me vragen over wie die gedichten en teksten gaan. Ik noem geen namen, want dat voegt niets toe, ik noem alleen maar de feiten die bij die mensen horen alsof je een portret van iemand tekent maar dan niet zijn of haar gezicht maar zijn of haar ziel. Die gevoelens zijn echt en gaan echt over jou. Als je jezelf in herkent en je kent me dan is het waarschijnlijk voor jou geschreven, zo niet dan is het een stukje modern dagboek wat je gelezen heb wat niet over jou ging.

Wat ik probeer duidelijk te maken is dat ik geloof dat jij leest en hoort waar ik het over heb en dat je geboeid bent door me, maar niet de kracht hebt om op me af te stappen en daadwerkelijk mijn geliefde te worden. Dat is jammer, ik kan het begrijpen dat het niet makkelijk is. Het enige wat ik weet is dat ik jhouw liefde voel en dat me dat gelukkig maakt. Graag had ik je lichaam ook tegen me aan gevoeld als ik ga slapen, maar ik zal tevreden moeten zijn met het geestelijke lijntje wat ik met je heb. Misschien komt er dan ooit een dag dat we elkaar wel in de armen vallen en al dit schrijven stopt. Niet dat ik echt wil stoppen met schrijven, maar ik denk dat ik jou niet meer zal schrijven als je me daadwerkelijk gevonden hebt.

Tot die tijd zal ik blijven schrijven, blijven dichten, blijven tekenen en blijven dromen voor en over jou, net zolang tot dat je me gevonden hebt en ik niet meer bang ben om me je te vertrouwen, me aan je te binden, je kwijt te raken, je lief te hebben, van je te gaan houden, je te zoenen, je hand te vragen, je hand weer los te laten, je in mijn armen te nemen en naar het einde van de horizon te dragen. Ik hoop dat je begrijpt wat ik bedoel.

Twee engelen

20 mei 2009, 16:18

Sonfa Fason got! (deel 1)

Dit verhaal gaat over een mannelijke engel en een vrouwelijke engel die elkaar tegen komen in hun dromen. De mannelijke engel waakt over de mannen op aarde, de vrouwelijke engel over de vrouwen op aarde. Zij zijn de hele dag bezig de mensen op het rechte pad te houden, ze te adviseren in nood en ze te beschermen tegen het kwaad, zodat de liefde over alle mensen kan regeren.

Deze twee engelen komen elkaar tegen in hun dromen als ze liggen te slapen en het kwaad vrijspel heeft. Elke nacht vinden de twee engelen elkaar en beschermen zij de mensen en elkaar tegen het kwaad in de nacht. De liefde die zij voor elkaar voelen geeft hun genoeg kracht om hun werk op aarde elke dag weer voort te zetten.

Maar soms zijn er ook dagen dat het kwaad in de nacht de dromen van de twee engelen verstoort. De twee engelen hebben dan de volgende dag een beetje ruzie of voelen zich niet helemaal lekker. Dat heeft invloed op de mensen op aarde en kan vervelende gevolgen hebben.

Zo was er ooit een nacht dat de twee engelen droomden dat ze bij elkaar waren maar eigenlijk verleid werden door kwade geesten die tot hun droom doorgedrongen waren. Deze kwade geesten maakte de twee engelen onzeker en bang en hadden tot gevolg dat de twee engelen elkaar niet meer vertrouwden. Als gevolg vertrouwden de mensen op aarde elkaar niet meer en kreeg het kwaad steeds meer macht in de harten van de mensen op aarde.

De twee engelen hebben dit zien gebeuren en zijn zich zorgen gaan maken. Ze hadden niemand om advies te vragen behalve zichzelf. Ze zijn toen voor de spiegel gaan staan en hebben van binnen gezocht naar een antwoord. Maar dat antwoord is toen niet gekomen. Toch voelden zij een verbinding met elkaar toen zij in die spiegel keken. Een gevoel van liefde, alsof ze even terug waren in hun droom en bewust van elkaar zijn geworden.

Langzaam is er toen weer een beetje liefde gaan broeien tussen de twee engelen en de mensen op aarde. Die liefde heeft het kwaad langzaam weer doen verdwijnen. Toch zijn er die dag mensen ongelukkig gaan slapen omdat ze geen zelfvertrouwen hadden en zichzelf niet konden waarderen. De kwade geesten hadden in hun dromen nog steeds vrijspel.

Gelukkig is de kracht van de liefde sterker gebleken want de volgende nacht voordat de twee engelen gingen slapen hebben ze de hele nacht in gedachte met elkaar gepraat en elkaar weer terug gevonden in hun dromen. Omdat ze elkaar zoveel aandacht hebben gegeven hebben de kwade geesten geen kans gehad tot hun dromen door te dringen.

Ondanks dat ze elkaar niet kunnen zien weten ze elkaar elke nacht weer te vinden voor het slapen gaan in hun gedachte. Alles wat ze tegen elkaar zeggen, zeggen ze eigenlijk ook tegen zichzelf, de liefde die ze voor elkaar voelen, voelen ze ook voor zichzelf. Maar meer voor de ander dan voor zichzelf.

Elke dag zien de twee engelen de mensen van elkaar houden, maar ook fouten maken en weglopen voor dingen waar ze om zouden moeten geven. Dat is voor hen een teken dat de mensen op aarde nog steeds naar de kwade geesten in hun dromen luisteren. Ze doen er alles aan om de harten van de mensen gelukkig te maken, maar onzekerheid, angst en onbegrepenheid laten sommige mensen nog steeds ongelukkig.

Mocht jij een van die ongelukkige mensen zijn, probeer voor het slapen gaan eens te praten met je geliefde zoals de twee engelen dat doen, zeg dat je van hem of haar houdt en geef elkaar het vertrouwde gevoel dat je de enige voor elkaar bent. Zeg wat je met hem of haar wil doen, met de juiste instelling kan je heel tevreden zijn met elkaar. Probeer elkaar als mens volledig te begrijpen, voel van elkaar goed aan wat je wel en niet kan doen. Niemand wil tegen zijn of haar wil iets doen want hem of haar niet zint, dus luister goed naar je hart als je elkaar bemint. Misschien als je dan in slaap valt zal je ook de liefde in je dromen voelen die jou de volgende dag wel een gelukkig mens maakt en het leven met je geliefde in de echte wereld doet opbloeien.

Sonfa Fason got! (deel 1)

Het maakt niet uit wat je denkt, je hebt het toch al gedacht. Het gaat erom dat je van je eigen fantasie kan genieten en dat je die fantasie op een positieve manier met elkaar kan delen. Daarbij is het belangrijk dat je met elkaar blijft praten en elkaar aan blijft voelen, zodat je niet volledig op jezelf gericht raakt en van je geliefde vervreemd. Met een beetje aandacht kom je al een heel eind. De truc is genoeg aandacht te geven en genoeg aandacht te krijgen. Het is een wisselwerking die in balans moet zijn met je dagelijkse taken en bezigheden los van je geliefde. Zodat je overdag gewoon kan functioneren en in je vrije tijd ook echt tijd hebt voor elkaar, om bij elkaar te zijn en in alle liefde gewoon van elkaar te kunnen genieten. Dan zal je met een positief gevoel gaan slapen en ook met een positief gevoel je dromen beleven en uiteindelijk met een positief gevoel je dag doorkomen, precies zoals de twee engelen dat doen.

Eenzamenlijk

2 jun 2009, 13:25

Eigenlijk ben ik eenzaam, toch ben ik onderdeel van een familie van eenzamen. Ik zie hen elke dag bij mij thuis en in de koffieshop. Ze hebben allemaal niets beters te doen dan blowen en dan nog vervelen zij zich. Ze komen regelmatig bij me langs voor de gezelligheid en een spelletje poker of schaak, maar we bespreken meestal maar bar weinig. Toch zijn er enkele eenzamen die inhoudelijk wel iets interessants te melden hebben en mij blijven boeien tot op de dag van vandaag.

Als ik 's avonds in mijn bed lig denk ik veel aan mijn familie van eenzamen, alsof ik ze allemaal even opbel in mijn hoofd en gewoon even vraag of alles goed is. Hoewel ik alleen in mijn bed lig heb ik dan toch het gevoel alsof ik iemand bij me heb.

Meestal komt het erop neer dat ik mezelf voorstel dat ik samen met een bepaalde vrouwelijke eenzame in bed lig te vrijen, te praten en te lachen, alsof het dromen al begonnen is voordat ik in slaap val. Het resulteert regelmatig in een prettige zaadlozing, waar ik heerlijk bij in slaap val.

Maar soms, heb ik te veel aan mijn hoofd, en lopen er allerlei gesprekken en gevoelens door elkaar heen. Dan is het bijna onmogelijk om klaar te komen en lekker in slaap te vallen. Meestal ga ik dan net zo lang televisie kijken totdat ik uitgeput raak en vanzelf in slaap val.

Laatst had ik weer zo'n nacht. Een bepaalde mannelijke eenzame bleef maar in mijn hoofd spoken, maar ik wou niet denken, ik wou seks, met een vrouw. Je kan je misschien wel voorstellen dat ik toen niet helemaal tevreden en voldaan in slaap gevallen ben en me de volgende morgen niet helemaal lekker voelde.

Die volgende morgen in de koffieshop zei ik niemand gedag en heb ik stil in een hoekje de krant zitten lezen en wat naar buiten gestaard. In gedachte was ik nog steeds bij die nacht, waar het in mijn gedachte maar niet wou lukken een tevreden en voldaan gevoel te krijgen.

Later die dag zie ik die ene bepaalde vrouwelijke eenzame weer in de koffieshop zitten. Ik zeg niets en zij zegt ook niets. Ze zit de krant te lezen en een beetje uit het raam te staren. Ik weet niet waar ze in gedachte is, of misschien weet ik het wel, maar wil ik dat op dat moment niet zien. Dan staat ze plotseling op en zegt dat ze een beetje misselijk is van de koffie. Ze loopt weg voor een glas water en komt niet meer terug.

Alleen zit ik met een joint in mijn hand naar de televisie te staren. Ik ben nog lang niet moe, maar ik kan nu al niet meer wachten tot ik slaperig word en er een nieuwe droom begint.

Sonfa Fason got! (deel 1)

In gesprek met het leven

7 jun 2009, 23:14

Hallo, ben je daar? Wat heb je me te bieden? Een vrouw, een kind, vreugde, verdriet? Tot nu toe heb ik nog niks, alleen mezelf en mijn woorden. Misschien een paar vrienden en vriendinnen, wat familie, de kat van de buurman, mijn muziek, mijn toetsenbord, mijn verdriet. Want het lukt maar niet. Ik schrijf over en wijf en het gaat fout en alleen word ik oud. Ik vertrek als de lol ervan af is, met mij maak je geen verbintenis. Ik haat mezelf omdat ik maar als een verslaafde doelloos door jou heen loop opzoek naar nieuwe dingen om te beleven. Ik wil jou koesteren, elk moment van je genieten, maar het is soms een grote hel, een nachtmerrie, met wraakengelen, die mij kwellen met de waarheid, dat ik loser ben, alleen gedoemd om mijn ondergang te schrijven, een leven zonder succes, zonder geld, zonder wijven. Dat boeit me eigenlijk allemaal niet, ik hoef maar een wijf met jou mee te dragen, en dat geld en dat succes kan me gestolen worden. Als ik maar gelukkig ben met wat ik doe. En als anderen dat mooi vinden, dan is dat mooi meegenomen. Ik sta pal naast je en er komt geen beweging in jou. Alles staat stil en ik wil er soms zo graag uit. Slapen, eeuwig slapen in een bed van liefde samen met mijn vrouw, los van jou. Toch hou ik van je, ook al is het soms niet leuk, je laat me elke dag weer voelen dat je er voor me bent. En vaak genoeg zijn er hemelse momenten die mij even mijn problemen doen vergeten en wensen uit laten komen. Ik lach naar je, ik lach je niet uit, nee, ik lach naar je. Soms schieten er tranen in mijn ogen als er weer eens een tak breekt of een wortel ontstoken raakt, maar tijd heelt zelfs de diepste wonden en die heb jij mij gegeven. Ook al is het soms zwaar toch ben ik blij met je. Bedankt, het leven.

De perfecte moord

5 jun 2009, 16:26

"Ik wou dat je dood was!" schreeuwt ze tegen hem, en ze hangt op. Tringggggg, tringggggg, tringgggggg. De deurbel blijft maar gaan, maar zij doet niet meer open. "Loop naar de hel!" schreeuwt hij van buiten. Alleen het woordje â hel' komt door de ramen heen. Kwaad doet ze het raam open en zegt: "Als je nu niet weggaat, bel ik de politie." "Doe maar!" roept hij terug. Kwaad loopt hij weg en pakt een grote steen. Hij loopt terug en gooit de steen dwars door de ruit van de voordeur heen. "Mag je ze dit ook gaan uitleggen!" En binnen dertig seconden is hij verdwenen, de straat uit.

De volgende dag belt ze hem op, met de mededeling dat ze hem niet meer wil zien en dat hij bij haar uit de buurt moet blijven. Ze spreekt zijn voicemail in, want direct over de telefoon was het haar nooit gelukt om eindelijk eens te zeggen wat ze na al die jaren ellende wou.

Woedend luistert hij het bericht van zijn ex-vriendin af en hij gaat direct naar haar huis toe. Ze wil hem niet meer zien, dus ze doet niet voor hem open. Na lang aandringen op de bel doet ze het raam open en zegt: "Het is uit, ga naar huis!" "Maar ik hou van je" stamelt hij eruit. "Laat me alsjeblieft even binnen komen." "Nee! Ga nu weg, of ik bel weer de politie."

Weer loopt hij de straat uit, de hoek om en gaat staan roken bij de ingang van het park. Na tien minuten loopt hij terug en ziet zijn ex-vriendin in de deuropening van haar huis praten met de buurman. "Vieze hoer!" schreeuwt hij, en hij stormt op haar af. Ze wil de deur nog dicht doen, maar het is al te laat. Hij is binnen. Hij geeft haar een paar flinke trappen en schreeuwt. "Nu, is het pas echt uit!" en hij smijt de deur dicht en zet het op een lopen. Met trillende handen maakt ze de deur weer open en roept hem na: "Sterf maar, ik haat je. Rot op!!!! Rot op!!!! Rot op!!!!" Maar hij is al de straat uit. Ze zal hem twee weken lang niet meer zien...

Het volgende weekend gaat ze alleen uit in de stad opzoek naar een nieuwe vriend. Ze loopt van kroeg naar kroeg en groet bekenden en onbekenden. Totdat ze iemand tegen het lijf loopt die haar wel bevalt. Hij is groot

Sonfa Fason got! (deel 1)

en sterk en aan zijn manier van doen blijkt hij niet bang te zijn voor een gevecht, want als ze hem een duwtje geeft wil hij in eerste instantie haar meteen een mep verkopen. Totdat, hij ziet dat het om een aantrekkelijke vrouw gaat die gewoon een praatje met hem wil maken. Die avond vind zij nieuwe liefde in deze grote, sterke man en na wat bellen en afspreken hebben zij een week later een relatie.

"Wat zou jij doen als er iemand anders aan mij zat?" vraagt ze. "Dan vermoord ik hem!" zegt hij stellig. "Dat is het enige wat ik wou horen..." fluistert ze hem in zijn oor. Ze kust hem in zijn nek, op zijn schouder, op zijn borst. Hij streelt haar over haar hoofd. En voor ze het weet zit ze hem op de bank oraal te bevredigen. "Dus, je zou hem echt vermoorden?" "Ja, ja, echt!" roept hij uit, terwijl hij bijna klaarkomt van haar tong op zijn eikel.

Een week later ziet zij haar ex-vriend over straat lopen. Snel loopt ze de hoek van de straat om, zodat hij haar niet kan zien. Toen, schoot haar opeens het idee te binnen. Met tranen van overmacht loopt ze gniffelend in zichzelf terug naar huis. "Nu heb ik je," zegt ze zachtjes als ze de deur van haar huis open doet.

Als ze binnen komt zit haar nieuwe vriend televisie te kijken. "Zullen we zo naar het park gaan?" vraagt ze hem. "Ja, is goed, vijf minuten, even dit afkijken." "Ok, ik ga alvast heen. Ik zie je wel bij de ingang." Ze loopt naar buiten en gaat opzoek naar een gunstige plek waar ze weet dat ze haar ex-vriend tegen zal komen. Ze gaat bij ingang van het park op een bankje zitten en blijft wachten, en wachten, en wachten. Totdat ze eindelijk haar ex-vriend ziet lopen. Hij ziet haar nog niet en zij doet net alsof ze hem niet ziet. Plotseling ziet hij haar wel en roept: "Dus, daar zit je al die tijd!" "Waar?" vraagt ze. "Ja, hier op dit bankje." "Hoepel op, vriend, ik wil je niet zien" "Å k ben je vriend niet, en hoepel zelf op. Ik mag hier lopen als het je niet zint ga je maar ergens anders zitten." Binnen enkele seconden hebben ze weer ruzie zoals vanouds als al die jaren daarvoor. Het enige wat hij niet wist, is dat zij een nieuwe vriend heeft en dat die elk moment bij de ingang van het park kon zijn.

Zij wist dat en wakkerde het vuur nog eens extra aan, door luidkeels tegen haar ex-vriend te schreeuwen en hem voor van alles en nog wat uit te maken. Haar nieuwe vriend hoorde haar geschreeuw al van een grote afstand en hij begreep dat ze in de problemen zat. Hij zette het meteen op een rennen en op het moment dat hij ziet wat er aan de hand is denkt hij geen seconde lang na...

Hij pakt een grote steen en ramt hem met volle kracht tegen het hoofd van de belagende ex-vriend. In een klap ligt hij op de grond. Zijn hoofd bloed heftig. Het dringt nog niet helemaal tot hen door, maar hij beweegt niet meer en zijn pols valt langzaam weg. Rustig, gaat ze op het bankje bij de ingang van het park zitten, ze zucht en laat een klein glimlachje aan haar nieuwe vriend zien. Maar die staat nog vol verbazing te kijken naar wat hij gedaan heeft. Maar het is toch echt gebeurd. Hij is dood.

fagot

4 jul 2009, 13:19

fagot (van god) is een taal die ik zelf verzonnen heb. het moet een slaventaal voorstellen, iedereen behandelt elkaar als zijn of haar meester(s) 'u'. alleen als 'ik' belangrijk is zeg je 'a'. elk woord heeft maximaal vijf letters en als het woord op een 'e' eindigt is het altijd meervoud. alle woorden hebben meerdere vertalingen dan de vertaling die ik gegeven heb (bijvoorbeeld het woordje 'got' betekent 'god, hebben, houden'), ik heb een vertaling gegeven om een bedoeling van de gedichten te geven, maar als je het meerder keren goed leest zal je begrijpen dat deze gedichten een diepere betekenis hebben dan alleen die Nederlandse vertaling die ik gegeven heb.

"sonfa fason"

Sonfa Fason got! (deel 1)

fa ame wan got
ni pan fagot
u ni fa o boom
biest o boom
a boom si biest
a pan si ni et!
si sonfa fason?

een vertaling in het Nederlands is:

"adam en eva"

familie van mij hou van een god
wees niet bang voor god
jij bent niet familie van mij bij de boom
er is een beest bij de boom
ik zie een beest bij de boom
ik ben er niet bang voor!
net zoals adam en eva?

"di ame"

fason di sonfa
a want enfa
a ame u
sonfa di fason
a to
a to
a to o u
sonfa fason
habe her enfae
u leve
u leve
u leve o u

een vertaling in het Nederlands is:

"zeg lief"

adam zegt tegen eva
ik wil een kind
ik hou van je
eva zegt tegen adam
ik ook
ik ook
ik ook met jou
adam en eva
kregen later kinderen
zij leven
zij leven
zij leven bij jou

Sonfa Fason got! (deel 1)

Je bent iemand

12 jul 2009, 17:18

Je bent iemand die ik wil zijn. Je bent iemand die er altijd is. Je bent iemand die ik nooit wil missen. Jouw woorden blijven hangen. Jouw tranen raken mijn hart. Ik sluit je in mijn hart, maar laat je zo vrij als een vogel. Je komt altijd bij me terug, maar gaat ook steeds weer weg.

Ik zie je in mijn dromen en in het echte leven geloof ik dan dat wij wat hebben. Ik wil graag met je samen zijn, maar jij bent met een ander. Dus wat heb ik je nog te melden, dan veel geluk samen. Als het echte liefde is zal je mij niet nodig hebben.

Maar waarom dan die dromen? Waarom kom je steeds terug? Zijn we dan vrienden of is er toch meer? Of ben je je dat niet bewust?

Je bent iemand en ik ook. Ik zie in jou een stukje van mij, maar wat ik vooral zie is dat hele bijzondere: jij. Jouw woorden, jouw gezicht, jouw manier van lopen, de warmte die ik voel als stralen licht die een bloem doen openen. Ik heel als ik bij je ben, maar ga kapot als je me alleen laat.

Ik voel me verraden als je met die ander gaat, maar ik kan er tegen. Ik voel het in mijn buik als een steen, maar het kan me niks schelen. Want door die pijn weet ik juist dat wij nog steeds verbonden zijn.

Als het dan over is, vergeef ik je weer. Maar ik raak jou steeds een beetje meer kwijt. Je kan mij niet delen, het spijt me. In mijn hart weet ik waar ik voor kies. Iemand zoals jij die wel vrij is. Iemand zoals jij die wel mijn lijden ziet en me kan bevrijden van mijn verdriet.

Maar waar vind ik haar? Waarom ben jij niet inwisselbaar? Wat maakt jou nou zo bijzonder? Waarom kan ik niet zonder je? Waarom ben ik ooit aan je begonnen?

Ik weet het niet, maar wat ik wel weet, is dat ik je na al die tijd nog steeds voel. Ik ben blij dat ik een vriend zijn mag, maar zou eigenlijk meer willen zijn. Ik weet niet hoe ik tot je door moet dringen, maar wat ik wel weet is dat ik voor je kan zingen. Zo verliefd voel ik mij, dat de zinnen gewoon uit mijn mond springen. Ik weet niet of dat echte liefde is, maar het voelt wel goed en alleen dat al is een reden om te kunnen genieten van het leven.

Je bent iemand. Je blijft iemand. Je verandert nooit. Maar ooit hoop ik samen te zijn, zodat we kunnen zeggen: We zijn iemand. We blijven iemand. We veranderen nooit. Het zou heerlijk zijn om eindelijk eens een keer â we' te kunnen zeggen.

Misschien dat het went, maar het zal voor mij altijd een bijzonder moment zijn. Eindelijk iemand. Niet meer alleen. Geen pijn meer voor het slapen gaan. Geen stenen meer in mijn maag. Geen stomme waan. Gewoon iets hebben wat telt. Wat zeker is. Niet langer een vraag.

Oprecht en bewust

18 aug 2009, 22:26

Ik kwam je tegen. Ooit was jij de liefde van mijn leven. Ik zag je daar weer zitten. Daar waar ik ook ooit dagelijks zat te pitten. Jij leefde nog steeds in die droom. Maar ik wilde je niet eens meer kennen, omdat ik me

Sonfa Fason got! (deel 1)

voor je schroom. Hoe goed het voelde om door te rijden. Hoe goed het voelde om niet meer te hoeven lijden. Tijden veranderen, maar mensen blijven het zelfde. Ik wilde je niet veranderen, het is alleen dat je mij tergde. Half werk is als een abrupt afgebroken vakantie, omdat ik opeens naar huis moest zonder conclusie. Zonder voldaan gevoel. Ik verwachtte rust te vinden, ik verwachtte klaar te zijn met al die idiote zinnen. Maar jij kon mij niet loslaten, niet vrij laten, wou een gezin beginnen. Maar ik had al gekozen. Ik kon niet meer terug en wilde jou niet langer meer liefkozen. Na de zoveelste teleurstelling, de zoveelste passage, voelde ik me een eenling, was het geduld op en ik haatte je. Ik wist dat ons verhaal nog lang niet uitgeschreven was, maar heb er toch een punt achter gezet en ben weglopen uit de klas. Mijn huis verlaten, mijn dromen achter mij gelaten en jou alleen met hen achtergelaten. Als ik echt vrienden had willen zijn dan zaten we nu samen aan de wijn. Maar ik voelde me gewoon beter zonder jou, voelde me goed om niet meer te doen wat jij wou. Ik koos mijn eigen weg en deed niet meer wat jij zegt. Ik had er geen zin meer in en ging opzoek naar een nieuwe vriendin. Uiteindelijk vond ik die ook, niet waar ik het verwachtte, maar wel zonder een gordijn van groene rook. Ze was precies wat ik wou. Het overviel me eigenlijk een beetje, maar dankzij haar was ik eindelijk weer mezelf trouw. Deed ik wat ik echt wou en bovendien was ik eindelijk verlost van jou. Stapte uit de vicieuze cirkel voor de dood mij kwam halen met haar sikkkel. Het leven na die dood was groots. Achter de rookwolken doemde een nieuw paradijs dat mij nieuw leven gaf en mij koning maakte van een nieuw paleis. Ik woonde toen onder topsporters, ik huisde toen bij levensverkorters en was gewend aan vastgeroeste landrotters. Mensen die niets deden, mensen die het niets kon schelen, mensen zoals jij, die zich liepen te vervelen. Ik koos, stapte uit de boot en vond bij haar mijn troost. Zij gaf me reden, zij gaf me geluk, zij zag mijn verdriet en maakte mijn oude leventje helemaal stuk. Iets waar ik haar dankbaar voor was, want als zij er niet was dan zat ik nu nog steeds achter het glas. Ik deed het allemaal zelf, maar in het leven heb ik af en toe een beetje hulp nodig van iemand die mij begrijpt, naar ik noemde: mijn wederhelft. Na jaren van ongeluk, teleurstelling en een eenzame barkruk liep ik toen opeens met opgeheven hoofd weg en voelde me goed, omdat ik eindelijk eens deed wat ik al jaren tegen mezelf zeg: "Stoppen met die drugs en zorgen dat je bij iemand bent die echt van je houdt. Oprecht en bewust."

Zij sprak tot mij

12 sep 2009, 17:43

Zij sprak tot mij
en ik geloofde Haar.
Zij kwam tot mij.
Nu ben ik Haar dienaar.

Zij raakte mij aan
en ik steeg naar de Zon.
Zij noemde mijn naam.
Nu ben ik Haar bron.

God is een vrouw.
Moeder der Aarde.
Zij is mij trouw.
Van oneindige waarde.

God is een vrouw.
Baarster des Leven.
Zij houdt van jou.
Ik zou er alles voor geven.

Zij is almachtig.
Ik ben slechts een man.
Zij is beyond comprehension.
Ik weet er alles van.

Zij is God.
Luister naar Haar.
Samen maken wij
voor Haar
een Hemelsplan.

De ware liefde

14 sep 2009, 15:13

Komt er ooit nog een
of is er helemaal geen?

Wat kan werkelijk zijn
en hoe zien wij onze waarheid?

Of waren er geen goden
en heeft de aarde nooit bestaan?

Wat doet een vreemdeling
en op welk eiland leeft een eenling?

Hebben vrienden wel tijd voor jou?

Wie geloof jij
en aan wie ben jij trouw?

Geef het maar aan.

Wie is de herder
en hoe komen wij verder?

Waar staan jouw maten
en wie strijden er als soldaten?

Heb je zin om met me te praten?

Vertrouw je een ezel
of kom je liever te paard?

Wil je me begrijpen
en blijven we voor altijd samen?

Ben je de liefde van mijn leven
of laat je me staan?

Sonfa Fason got! (deel 1)

Wat is deze verliefdheid jou eigenlijk nog waard?

Wie geeft jou later kinderen
en wie voelt jou het beste aan?

Waarom bestaan onze dromen
en hoe leven onze fantasieën voort?

Hebben wij dan echt niets meer om voor te vechten
of heb jij nog nooit van de ware liefde gehoord

De wraakengel

9 nov 2009, 15:06

Er schuilt een duivel in mij
die wordt groter en bozer.
Mijn grenzen vervagen.
Ga aan het fatsoen voorbij.

Ooit was ik een engel.
Geboren uit liefde
in een nest van warmte,
maar die stem
maakt van mij een bengel.

Heb van haar gehouden.
De hoogste beloning der liefde gekend.
Veilig thuis zonder zorgen.
Was zo ontzettend verwend.

Ze is me gaan haten
toen ik tegen haar loog
met mijn mooie blauwe ogen.
Toch bleven we met elkaar praten.
Ze werd niet boos.

En ik loog wat meer
en nog een keer.
Sprak de waarheid
en had toen helemaal niemand meer.

Alleen ben ik een duivel.
Samen waren wij god.
Ik heb je nodig.
Zonder jou
maak ik alles langzaam kapot.

Descendant from god

2 dec, 18:15

Hierbij weer een kleine poëtische uitweiding
over (mijn) geloof Adam en Eva waren god
en wij mensen zijn (dus) allemaal zonen
en dochters van god.

"Descendant from god"

everything but ordinary
I will vanish
like some word out of the dictionary
my beliefs are retarded
and I know I'm wanted
but no one has the right to speak
like he or she started it

my motivations are solid
and my knowledge is severe
I believe nobody bought it,
but it will always be here

the eternal power of love
will remind us of what once was
born in happiness
brought with hope
hope to end all loneliness
and find a real world
that truly, truly
is worthy
of my hypothesis

Sonfa Fason got! (deel 1)

Sonfa Fason got! (deel 1)

Created from Booksie.com

Generated: 2015-01-25 13:35:35